

ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΗ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΟΥΣΙΑΣ

Μετά τα γεγονότα του καλοκαιριού, και ειδικά μετά τις εκλογές του Σεπτεμβρίου, το μεγάλο πρόβλημα της αβεβαιότητας για την πορεία της ελληνικής οικονομίας φαίνεται ότι έχει μετριαστεί. Δυστυχώς όμως, για άλλη μια φορά, οι αριθμοί γεννούν ανησυχίες. Μετά από έξι διαδοχικά τρίμηνα μείωσης, το ΑΕΠ της χώρας μας καταγράφει το τρίτο τρίμηνο του 2015 πτώση κατά 0,4%. Παράλληλα, η Κυβέρνηση προβλέπει ότι η οικονομία θα συρρικνωθεί κατά 1,3% για το 2015, ενώ αναπτυξιακούς ρυθμούς θα βιώσει από το μέσον του 2016 και μετά.

Βεβαίως, η μείωση του ΑΕΠ ήρθε ως φυσικό επακόλουθο των capital controls, και μπορεί κανείς να πει ότι μάλλον ήταν μικρότερη από την αναμενόμενη. Όμως, για τον επιχειρηματικό κόσμο, το ζητούμενο απ' εδώ και στο εξής είναι να μην παγιωθεί η ύφεση, και η χώρα να επιστρέψει το ταχύτερο δυνατόν σε ρυθμούς ανάπτυξης.

Για να γίνει όμως αυτό, χρειάζεται οπωσδήποτε ρεαλιστικό αναπτυξιακό σχέδιο, που θα λαμβάνει υπόψη του τις μνημονιακές μας υποχρεώσεις, αλλά, ταυτόχρονα θα επιδιώκει την υπέρβασή τους, στο επίκεντρο του οποίου θα βρίσκεται η ουσιαστική και όχι η προσχηματική παραγωγική ανασυγκρότηση ουσίας.

Μετά την ψήφιση του συνόλου των προσαρμοσμένων και τη ρύθμιση των «κόκκινων δανείων», αυτό που προέχει είναι η σταθεροποίηση της οικονομίας μας. Αυτό συνεπάγεται ταχύτατη άρση όσο το δυνατόν περισσότερων εμποδίων στην καθημερινή λειτουργία των επιχειρήσεων, και ειδικά της βιομηχανίας, με στόχο την υλοποίηση επενδύσεων, την παραγωγή διεθνώς εμπορεύσιμων προϊόντων, και τελικά, τη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας. Παράλληλα, ας θεσμοθετηθεί επιτέλους σ' αυτή τη χώρα, ένα διάφανο και σταθερό φορολογικό σύστημα. Δεν αντέχει άλλο ο ιδιωτικός τομέας να πληρώνει την ετήσια διόγκωση των εξόδων ενός αντιπαραγωγικού και σπάταλου δημόσιου τομέα. Επιτέλους, άμεσα πρέπει να ειπωθεί με τη δέουσα σοβαρότητα ο ιδιωτικός τομέας της οικονομίας, και ειδικά η παραγωγική βάση της χώρας για μια παραγωγική ανασυγκρότηση ουσίας. Αν μονίμως η προσοχή μας στρέφεται στην με κάθε τρόπο «διάσωση» του δημόσιου τομέα, τότε το μέλλον του ίδιου του δημόσιου τομέα διαγράφεται μάλλον ζοφερό.

Παραγωγική ανασυγκρότηση ουσίας, σημαίνει π.χ. να έχουμε συγκεκριμένη βιομηχανική πολιτική, να διενεργείται έλεγχος της αγοράς, να υπάρχει σαφές πλαίσιο υλοποίησης επενδύσεων, να γίνονται συντονισμένες προσπάθειες για το άνοιγμα νέων αγορών, να υποστηρίζεται η καινοτομία και η μεταφορά τεχνολογίας για την παραγωγή διεθνώς εμπορεύσιμων προϊόντων, κλπ. Αλλιώς, η χώρα κινδυνεύει, στην πιο δύσκολη στιγμή στην ιστορία της, να μην αξιοποιήσει τις χρηματοδοτικές ευκαιρίες που έρχονται, και να παραμείνει καθηλωμένη στη διαχρονική πεπατημένη: στο σχεδιασμό και στη υλοποίηση συγχρηματοδοτούμενων έργων που δεν θα έχουν καμία συνέργια μεταξύ τους και τα οποία δεν θα οδηγούν με βεβαιότητα στην ανταγωνιστική ανάκαμψη της ελληνικής οικονομίας.

Άρα, ο δρόμος είναι ένας: με σύμπνοια και συνένωση δυνάμεων να υλοποιήσουμε τα κατάλληλα μέτρα πολιτικής που θα άρουν τα αναπτυξιακά αδιέξοδα και θα επαναφέρουν την πατρίδα μας σε αναπτυξιακούς ρυθμούς.

Του **Αθανάσιου Σαβάκη**
Προέδρου Συνδέσμου
Βιομηχανιών
Βορείου Ελλάδας